

БРУДНУЛЯ

Гумова Качечка – ще та чепурушка. Зранку й до вечора вона плаває в надувному басейні разом зі своїми Каченятами, які змалечку привчені до чистоти. Але було серед Каченят одне, яке не любило ні вмиватися, ні купатися. Це, правду кажучи, рідкість для Каченяти. Та таке вже воно вдалося. А потім Каченятко ще й заприятелювало з гумовим Поросятком. І відтоді цілими днями, замість чистого басейну, стало воно сидіти на пару зі своїм другом у брудній калюжі і гратися з багнюкою. Мама-Качечка сварилася на свого синочка та научала, що не можна бути бруднулею, та малому було дарма.

Минав час. На лискучі жовті бочки Каченяти налипали пил та бруд. З кожним днем воно ставало все брудніше й брудніше, і одного дня взагалі перестало бути схожим на себе.

– Привіт! – гукнуло якоесь Каченя мамі та братикам з сестричками, коли пробігало повз басейн.

Та Каченята з переляку всі, як один, попірнали під воду, а мама-Качка суворо крикнула:

– Іди геть, страховисько! Не лякай моїх діточок!
– Якись вони сьогодні непривітні, – подумало Каченя і побігло до свого друга Поросятка.

Але й Поросятко теж його не впізнало.

– Ти хто? – здивовано запитало воно.

– Як хто? – перепитало Каченя. – Це ж я, Каченятко.

– Каченятко, звісно, бруднуля, як і я. Але ж не настільки, відповіло Поросятко і побігло геть.

Ображене та засмучене Каченятко опустило голову і пішло шукати світ за очі. Аж тут трапився йому на шляху Монстрик.

– Привіт, друже! – весело привітався він.

– Який я тобі друг? – обурилося Каченя. – Я – Каченятко!

– Справді? – здивувався Монстрик. – Геть не схожий.

Каченя глянуло в калюжу під лапками і відсахнулося.

– Як на мене, дуже симпатичне чудовисько, – підбадьорив його Монстрик. – А куди ти йдеш?

– Я не знаю, – зітхнуло Каченя. – Мені ніде не раді.

– Іди геть, страховисько! Не лякай моїх діточок!
– Якись вони сьогодні непривітні, – подумало Каченя і побігло до свого друга Поросятка.

Але й Поросятко теж його не впізнало.

– Ти хто? – здивовано запитало воно.

– Як хто? – перепитало Каченя. – Це ж я, Каченятко.

– Каченятко, звісно, бруднуля, як і я. Але ж не настільки, відповіло Поросятко і побігло геть.

Ображене та засмучене Каченятко опустило голову і пішло шукати світ за очі. Аж тут трапився йому на шляху Монстрик.

– Привіт, друже! – весело привітався він.

– Який я тобі друг? – обурилося Каченя. – Я – Каченятко!

– Справді? – здивувався Монстрик. – Геть не схожий.

Каченя глянуло в калюжу під лапками і відсахнулося.

– Як на мене, дуже симпатичне чудовисько, – підбадьорив його Монстрик. – А куди ти йдеш?

– Я не знаю, – зітхнуло Каченя. – Мені ніде не раді.

– Ходімо тоді зі мною, до нашого кварталу Монстрів, – запропонував Монстрик. – Там такому страшку точно зрадіють.

Уявило тоді Каченятко себе серед монстрів та чудовиськ в страшних похмурих нетрях і жахнулося однієї тільки думки.

– Не хочу до монстрів! До мами хочу! – щосили закричало воно і з усіх ніг кинулося тікати.

Дорогою додому Каченя гарненько вимилося в ставку і до рідного басейну вже прийшло охайне та чисте.

– Де тебе весь цей час носило? – запитала мама-Качка.

– Я... – хотіло було розповісти про свої пригоди Каченятко, та передумало. – Як же я за вами всіма скучило!

– А ми за тобою! – в один голос закахкали Каченята і теж кинулися до мами з братиком.

Відтоді Каченятко вже більше ніколи не відмовлялося від купання. Адже воно добре знало, що буває, якщо не митися. Та й своєму другу Поросятку теж розповіло по секрету,